

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apotheca Spiritualem Pharmacorum Contra Litem Contagiosam Aliosque Morbos

Wichmans, Augustin

Antverpiae, 1626

Eodem die.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9653

Eodem die.

17.
Nouem.
Vide cap.
28. Apot.
spirit. fol.
154.

In Laura sanctæ Sion, B. Zachæi Abbatis, qui suis precibus Cæsaream à peste liberauit, magni meriti & virtutis apud Deum.

Hoc die Zachæum pono, quo in Martyrologio Rom. inuenio alium eius nominis sub Diocletiano martyrem, positum, quia prioris diem obitus, hæcenus non reperio.

Laura, dicebatur Monasterium non quodlibet, sed quod pro magna hominum multitudine erat institutum, qui deuotionis ergo, instar multarum aquarum confluebant.

Λαύρα enim Græcis est vicus publicus. Estque frequentissima in vitis P. P. mentio Lauræ S. Sabæ Abbatis: in quibus Lauris ordinariè ducenti, trecenti, quadringenti, quandoque etiam mille monachi, immò & multa millia, diuersis in Cellis dispersi & separati cõmorabantur. Vnde & *Cellia*, pro monasterio ponitur, eosque qui Cellas incolunt, *Cellitas* vocat Thomas Kempensis, mirus Cellæ predicator & amator; qui inter fratres suos conuersans, quotiescumque sentiebat cælestis sponsi inspirationem, ad Cellam secedebat dicens: Charissimi Fratres oportet me secedere; est enim qui in Cella me expectat. Caue tamen vt per hos Cellitas, eos intelligas qui hodie apud nos vocantur, *Cellbroeders*, infirmorum, etiam peste infectorum voluntarij ministri, vulgò *Alexiani* dicti, quod S. Alexium patronum habeant: quos nescio quis antiphrasticè *Cellbroeders* seu *Cellitas* dictos interpretatur, quòd minimè in Cellis morentur, cum ordinariè operibus vitæ actiue & misericordiæ corporalis apud infirmos incumbant. Ceterùm de Cella monastica hoc verè dixerim:

Quod sua nos celet, calum dixere priores.

Quod celet mundum, Cella vocata fuit.

Mandra etiam pro Cella monastica olim posita inuenitur, atque hinc Archimandrita; quo nomine ille intelligitur, qui eis qui in Mandris morabantur, præerat. Qui titulus tamen non propriè, & non nisi per catechesim, passim hodie omnibus Abbatibus tribuitur, etiam ijs qui Canonicis Ordinibus præfunt. *Mandra* siquidem, speluncam, cubile

bile seu habitaculum pecorum primariò significat; atque inde deinceps translatum hoc nomen ad habitacula antiquorù Monachorum, qui per Eremum dispersi, solitariè in huiusmodi spelæis & antris habitabant, & mundo incogniti delitescébāt, quibus qui superintendebat, Archimandrita vocabatur: quia tamquam pastor alijs veluti ouibus in speluncis latentibus inuigilabat

In vita S. Antonij aliorumque antiquorum Patrum sæpè legitur, *Archisterium*; vbi Glossarium Camberonense ponit, Monasterium. Est verò *Archisterium* sic dictum, quasi principalis statio. archos namque princeps; sterion autem statio est & aptissimè monasteria, stationes vocantur, in quibus monachi seu stationarij milites, pro sua proximorumque salute, nocte ac die excubant.

Asceterium autem passim apud Græcos pro Monasterio ponitur, nam monachi apud ipsos dicebantur, *ἀσκηταί*, id est *Exercitatores*, quia eorum munuserat, se in virtutis palestra exercere. hinc *Ascetica Basilij*, quæ ad instructionem Monachorum pertinent.

In vita S. Euphraxie, vocantur monasteria, *Sanctuaria*, quod in ijs agent monachi vitã caelestẽ, semoti à rebus terrenis, & celo inhiantes. Cap. 1. & 5.

Porro habet & Ordo noster Præmonstratensis suam *Lauram Sanctam Syon*, regale scilicet in regia Bohemorum vrbis, *Praga*, Cænobium, vulgò *Strahouen*, non procul ab aula Imperatoria, in deflexu montis Petrini, à Vladislao Bohemorum rege ædificatum; & propter similitudinem situs cum monte illo qui in Oriente, *Syon* appellatur, ad quem propè accedit, *Mons Syon*, dictum est; multorum Episcoporum olim Seminarium; ex quo etiam superioribus annis *Rudolphus II. Imp. Austriacus*, piæ memorię *Ioannem Lohelium* ad Archiepiscopatum Pragensẽ ob præclaras animi dotes euexit: quam spartam multis annis pulchrè exornauit, seu Princeps Imperij, Legatus natus, Consiliarius Cæsareæ Maiestatis, Crucigerorum cum Rubea Stella Magister Generalis. qui & hunc modernum Imperatorem *Ferdinandum II.* in regem Bohemiæ vnxit, veluti alter Sadoe regem Salomonem. Atque vt ad hoc Cænobium Montis Syon, corpus sanctissimi P. Norberti posset transferri, superioribus annis prædictus *Rudolphus*, cum illud iam Hussitica priùs rabie deuastatum, instaurasset, misso ad Magdeburgenses (apud quos requiescit) Legato Cæsareo, multum laborauit: at impetrare non potuit; Lutheranis excipientibus, sic Catholicis dandam fore occasionem idololatriæ; Politicis, non esse ciuitatem tam eximio monumento spoliandam; pulchrum
siqui-

Vide
Chryf.
vander.
sterr. l. 3.
c. 12 vitæ
S. Norb.

Act. 1.

Tert. de
coron.
milit.

ad Tit. 2.

1. paralip.
c. 20.

Matth. 9.

Luc. 19.

liquidem esse, posse ostendere sepulcrum tam excellentis personæ: Catholicis verò contradicentibus, quòd hoc pacto priuarentur suo patrono Tutelari, cuius opem sæpè in necessitatibus fuerant experti. Hæc occasione Lauræ S. Sion, dicta sunt; & simul notato, eas statuas seu imagines, quas Imperatores in prouincias, ad quas ipsi alioqui non proficiscebantur, & solenni ac propè religioso more à populis excipiebantur; aliquando Lauras, licet communiter Laurata, à lauro circumiecta, dictas fuisse. Vnde in actis II. Synodi Nicenæ: Laurata & iconas, quæ mittuntur ad ciuitates, obuij adeunt populi cum cereis & incensis; non cera perfusam tabulam, sed Imperatorem honorantes.

Constantinus quidem Magnus iam Christi Sacramentis initiatus, utpote religiosissimus Christianus, laureas seu lauras, id est, lauri folia, in gemmas aurumque, diu ante hanc Synodum mutauerat, indecens ratus ex arbore Apollini sacra (cuius pleraque templa demoliri iusserat) victricia insignia sumere, qui cunctas Christo victorias ferret acceptas: verum posteriores Imperatores, scientes eiusmodi de abiiciendis Gentilitijs laureis, ex scrupulositate Tertulliani, Montano iam addicti manasse, interdum laureis in numismatibus & statuis suis apparent, coronati: scientes eam scrupulositatem absque veræ pietatis offensa, à Christianis militibus fuisse iure contemptam, secundum illud: *Omnia munda mundis*. cum nec desit exemplum de sancto Dauid, ex S. Scriptura desumptum, qui regium ornare caput consuevit corona illa ex gemmis & auro, quam abstulerat è vertice Melchom.

Septima verò Synodus (quoniam hic de Zachæo egimus) sub finem sextæ actionis his verbis loquitur: Sancta & Dei Catholica Ecclesia, ad pœnitentiam & cognitionem obseruationis mandatorum Dei, omnes nostros sensus trahit, & ad gloriam Dei agnoscendâ studet nos deducere, non modo per auditum, sed & per visum, morum correctionem moliri cupiens. Quare cû ex auaritia & habendi studio aliquis rapitur, Matthæum ex telone Apostolum, illi indicat, qui relictâ auaritiæ insania Christum secutus est. Eodem modo Zachæum ascendentem in Sycomorum arborem, & Christum desiderantem videre, & comparantem sese ut dimidietatem bonorum suorum det pauperibus, & si quem defraudarit, ut reddat illi quadruplum. Ita imaginum pictarum iugis contemplatio, continuo memoriam exercet, ne iterum recurratur ad proprium vomitum.

Quarto